

Retsplejen og den teoretiske, juridiske Sagkundskab. Det er efter min Mening ogsaa særdeles ønskeligt.

I § 3 er der foretaget nogle Lempelser i Betingelserne for at kunne blive beskikket som Rigsanklager eller Overanklager. Jeg billiger ganske disse Bestemmelser, men jeg vil tillade mig at henstille, om man ikke skulde benytte Lejligheden til at ændre Betegnelsen for disse Embedsmænd. Betegnelserne „Rigsanklager“ og „Overanklager“ dækker ikke deres Virksomhed; om end de i Hovedsagen er satte til at varetage Paataleinteresser, skal de ogsaa paa væsentlige og vigtige Punkter varetage den tiltaltes Interesser. Det er derfor ikke ganske træffende at betegne dem alene som „Anklagere“, og jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Betegnelse „Anklager“ overfører den brede Befolkning kunde falde lidt odiøst. „Rigsanklager“ eller „Overanklager“ vil vistnok blive forstået som noget henad „Rigsangiver“ eller „Overangiver“; og hvis den store Befolkning faar et saadant Indtryk af de paa-gældende Embedsmænds Betegnelser, hvis man opfatter Betegnelsen „Anklager“ saaledes, som jeg nu nævnede, er det ikke umuligt, at det ogsaa kunde virke tilbage paa Realiteten og maaske kunde komme til at paavirke det Tillidsforhold mellem Embedsmændene og Befolkningen, som det dog er saa overordentlig vigtigt at opretholde. Jeg vil tillade mig at henstille, om man ikke kunde vælge Betegnelserne „Rigsadvokat“ eller „Statsadvokat“, som man har andre Steder, f. Eks. ogsaa i vort Broderland Norge.

§ 5 om de danske Juristers Adgang til at blive Politimestre skal jeg tillade mig senere at vende tilbage til.

I § 6 er der Tale om Valg af Sagførerraadet. Det var i Regeringsforslaget foreslaaet, at disse Valg skete efter Forholdstal. Det forekommer mig, at det var en overordentlig heldig Bestemmelse. I vore Dage trænger jo Forholdstalsvalgmaaden sig frem overalt, og det forekommer mig, at det her, hvor der er Tale om at vælge et Raad, hvis Afgørelser kan faa meget stor Betydning for Sagførernes Ve og Vel, var naturligt at give ogsaa Mindretallet en sikret Adgang til at gøre sine Anskuelser gældende. Nu er disse Ord „efter Reglerne for Forholdstalsvalg“ strøgne i Folketinget. Jeg ser nok, at der alligevel kan være Adgang til at faa en saadan Bestemmelse ind, nemlig gennem Vedtægter, men jeg vilde have foretrukket, at man var blevet staaende ved det, Justitsministeren havde

foreslaaet, saaledes at det allerede i Loven blev fastslaaet, at Valget af Sagførerraadet skal ske efter Forholdstalsvalg. Jeg henstiller til Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at vende tilbage til den højtærede Justitsministers Formulering.

I § 11 er der i Folketinget foretaget en Ændring, hvorefter den tvungne Forligsmægling bibeholdes. Det forekommer mig at være en Ændring, som kun fortjener Bifald. Hvis man overhovedet vil have Forligsmægling, og hvis den skal have nogen virkelig Betydning, maa den være tvungen. Hvis dette ikke er Tilfældet, kommer man uden al Tvivl ind paa en Praksis, hvorefter Sagførerne paa Forhaand vedtager at gaa Forligskommissionen forbi, saaledes at det maaske endogsaa bliver det almindelige, at man slet ikke kommer til Forligskommissionen.

I § 18 findes en Bestemmelse om, at det i Højesteret skal være tilstrækkeligt, at 7 Dommere voterer i skriftlig behandlede Sager. Det forekommer mig ogsaa at være en særdeles fortræffelig Bestemmelse. Den er ogsaa indsat i Folketinget. Som ærede Medlemmer maaske ved, kræves der for Tiden i Højesteret et Antal af 9 voterende Dommere i alle Sager, selv i Sager, som behandles skriftlig; og i Straffesager, hvor hele Spørgsmaalet egentlig kun er, om Straffen skal sættes noget højere eller noget lavere. Antallet 9 er i sig selv stort, og det er langt større end det, der kræves i andre Lande, navnlig de store Kulturlande, og jeg tror, at det, at der kræves 9 voterende i alle Tilfælde, medfører et Spild af Arbejdskraft, og det af meget værdifuld Arbejdskraft. Sammen med afdøde Gehejmekonferensraad Deuntzer bragte jeg derfor i sin Tid i Retsreformudvalget det Spørgsmaal frem, om det ikke vilde være rigtigt at give Højesteret Bemyndigelse til at sætte Retten med et mindre Antal end 9, det var, syntes vi, noget, der i hvert Fald ingen Skade kunde gøre, da der kun var Tale om en Bemyndigelse. Hvor Højesteret fandt, at det var uheldigt for ikke at sige faretruende for Retfærdigheden at sætte Retten med et mindre Tal, kunde den lade være at benytte denne Bemyndigelse, lige saa vel som Retten nu kan fungere med alle 13 Medlemmer, naar den blot ønsker det. Den Gang var der ikke Stemning for en saadan Reform, og det blev sagt, at der heller ikke i Højesteret var Stemning derfor. Det glæder mig, at Forholdet nu synes at have forandret sig, at man nu er villig til i